

# ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌-ເດ ແອດເວັນຕິສ ຝ່າຍລາໂອດິເຊຍ - ເລກທີ ໑໐໑

Jeff Pippenger  
2025-12-31

## ເລກທີ ໑໐໑

ນັບແຕ່ເວລາທີ່ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ  
ແລະສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີໜຶ່ງໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເບົາຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ.  
ດານເອນ 12:11.

ນັບແຕ່ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນຕົ້ນມາ, ການນຳໃຊ້ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ  
ບໍ່ເປັນການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນຢ່າງຖືກຕ້ອງອີກຕໍ່ໄປ  
ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາກົດມາຈະແບ່ງແຍກພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ໄລຍະ 1290 ປີໃນຂໍ້ສັບເອັດ  
ຕ້ອງນຳໃຊ້ເປັນໄລຍະເຊິ່ງສັນຍາລັກຫຼັກຈາກ 1844, ແລະການນຳໃຊ້ຫຼັກຈາກ 1844, ຫຼື  
ໄລຍະທີ່ບໍ່ມີອົງປະກອບຂອງ "ເວລາ," ຈະຕ້ອງຮັກສາຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຈິງໄວ້  
ຕາມທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈກັນກ່ອນປີ 1844. ເລກ 1290 ເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະ 30, ຕັດຕາມດ້ວຍ 1260.  
ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ອນປີ 1844 ແມ່ນວ່າ ໄລຍະສາມສິບປີຈາກ 508 ເຖິງ 538 ເປັນໄລຍະແຫ່ງການຕຽມພ້ອມ  
ເພື່ອໃຫ້ປະຊາກອນແຫ່ງພຣະຄຣິດເລີ່ມປົກຄອງຕັ້ງແຕ່ 538 ເຖິງ 1798.

ຊ່ວງການປ່ຽນຜ່ານ 30 ປີແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ໃຊ້ໃນໂລກກ່າວເຖິງໃນ 2 ເທຊະໂລນກີ.  
ໂປໂລບໄດ້ກ່າວອ້າງເຖິງອົງປະກອບເລື່ອງ "ເວລາ" ແຕ່ທ່ານໄດ້ຊີ້ບອກລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງລັດທິນ  
ອກຣິດທີ່ຫັນປ່ຽນໄປສູ່ລັດທິພາບາໃນຊ່ວງສາມສິບປີນັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ  
ການປົກຄອງຂອງສັນຕະປາບາກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ຄວາມເຂົ້າໃຈທາງປະຫວັດສາດ  
ຊຶ່ງບາດສະຈາກອົງປະກອບໃດໆຂອງເວລາ  
ໄດ້ລະບຸການປ່ຽນຜ່ານຈາກອານາຈັກທີ່ສືບຕໍ່ຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພະໄປສູ່ອານາຈັກທີ່ຫຼົງ  
ແລ້ວຕັດຕາມດ້ວຍການນຳໃຊ້ເວລາໂດຍອຳນາດສັນຕະປາບາຄັ້ງທຳອິດໃນສອງຄັ້ງ  
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງການປ່ຽນຜ່ານຈາກອານາຈັກທີ່ຫຼົງໄປສູ່ສະຫະພາບສາມປະການຂອງພະຍານາກ,  
ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນບອມ ແລະການນຳໃຊ້ເວລາໂດຍອຳນາດສັນຕະປາບາຄັ້ງທີສອງ.

ການຕຽມພ້ອມເປັນເວລາສາມສິບປີຕາມດ້ວຍຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ  
ເປັນສັນຍາລັກສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂອງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ.  
ການປ່ຽນຜ່ານຂອງສອງອຳນາດຕະຫຼອດສາມສິບປີຊຶ່ງຕາມມາດ້ວຍ 1260 ປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງ  
ສອດຄ່ອງກັບສາມສິບປີແຫ່ງການຕຽມພ້ອມຂອງພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງຕາມມາດ້ວຍ 1260 ວັນແຫ່ງຄວາມລອດ.  
ການຕຽມພ້ອມສາມສິບປີຂອງປະຊາກອນພຣະຄຣິດ  
ເປັນການບອມແບ່ງແບບຢ່າງຕາມການຕຽມພ້ອມສາມສິບປີຂອງພຣະຄຣິດ. ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສາມສິບປີນັ້ນ  
ບົ່ງຊີ້ເຖິງບ່ອນທີ່ຈະເປັນການຮັບອຳນາດຂອງພຣະຄຣິດໃນການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ  
ຫຼັກການຮັບອຳນາດຂອງປະຊາກອນພຣະຄຣິດໃນປີ 538.  
ການຮັບອຳນາດຂອງປະຊາກອນພຣະຄຣິດມາຈາກການສະໜັບສະໜູນທາງເສດຖະກິດແລະທາງທະຫານ  
ຊຶ່ງມາຈາກອານາຈັກກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ແລະອຳນາດທີ່ຖືກເທລົງເທິງພຣະຄຣິດ  
ກໍມາຈາກອານາຈັກກ່ອນໜ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກມາຕັ້ງແຕ່ສາມສິບປີກ່ອນ.

ຈຸດແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສອງຊ່ວງເວລານັ້ນຖືກກຳນົດໂດຍການປະທານກຳລັງ, ແລະຈຸດແຕກຕ່າງໃນສອງຊ່ວງເວລາທີ່ Abram ແລະ Paul ໄດ້ນຳສະເໜີໄວ້ນັ້ນ ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໂດຍການບຽບທຽບຢ່າງງ່າຍດາຍ. ໃນການແຍກອອກເປັນສາມສົບປີຂອງ Abram ແລະ Paul, ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຕຽມພ້ອມແມ່ນສາມສົບປີທຳອິດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ອັນໄດ້ປະທານກຳລັງໃຫ້ແກ່ລູກຫຼານຂອງ Abram ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການຕົກເປັນທາດໃນປະເທດເອຢິບສຳເລັດລົງ. ໄລຍະເວລາສີ່ອັນສາມສົບປີນັ້ນຍັງມີການແບ່ງແຍກເຊິ່ງສັນຍາລັກອີກ, ເພາະເມື່ອນຳໄປໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ສອງສົບປີທຳອິດແມ່ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຜູ້ແທນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ Pharaoh. ສຳລັບ Joseph ແລະ 215 ປີທຳອິດນັ້ນ ແມ່ນ Pharaoh ຜູ້ດີ, ແລະສຳລັບ Moses ແລະ 215 ປີຫຼັງນັ້ນ ແມ່ນ Pharaoh ຜູ້ຊົ່ວ.

ການແບ່ງນັ້ນຊັບອກເຖິງສອງຊ່ວງເວລາ ແຫ່ງສີ່ວິວອາຍຸຄົນ. ສີ່ວິວອາຍຸຄົນທຳອິດສາມາດນຳໄປວາງທຽບກັບສີ່ວິວອາຍຸຄົນທີສອງແບບບັນທັດຕ່ຳບັນທັດ, ແລະເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບ ແລະ ໂມເຊ, ຊຶ່ງເປັນອານຸພາບ ແລະ ໂອເມກາໃນທາງຄຳພະຍາກອນ, ຈົ່ງມີປະຕິສຳພັນກັບຟາໂຣອົງດີໃນຝ່າຍອານຸພາບ ແລະ ຟາໂຣອົງຊົ່ວໃນຝ່າຍໂອເມກາ. ມີແສງສະຫວ່າງຢ່າງຍິ່ງທີ່ສາມາດດຶງອອກມາໄດ້ຈາກການພິຈາລະນາແບບຂະໜານນີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງພຽງແຕ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄຳທຳນາຍຂອງອັບຣາມກ່ຽວກັບວິວອາຍຸຄົນທີສີ່ ໄດ້ຊັບອກເຖິງພະຍານສອງປະການຂອງສີ່ວິວອາຍຸຄົນໃນໄລຍະ 430 ປີ. ການເປັນຕົວແທນສອງຊັ້ນຂອງສີ່ວິວອາຍຸຄົນນັ້ນພົບໄດ້ໃນລຳດັບເຊື້ອສາຍໃນປະຖົມມະການ ບົດ 4 ແລະ 5. ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາ ກາອິນ ແລະ ເຊດ ເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງການລ່ຽງລຳດັບສາຍເລືອດ, ພວກເຮົາພົບວ່າ ຈາກເຊດເຖິງໃນອາມເຮັດວິວອາຍຸຄົນ, ແລະເມື່ອແບ່ງອອກກາງຄົນ ກໍ່ບາກົດມີການເປັນຕົວແທນຂອງສອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງສີ່ວິວອາຍຸຄົນ. ສິ່ງນີ້ຖືກຮັບຮູ້ໄດ້ໃນແນວເສັ້ນແຫ່ງແບດວິວອາຍຸຄົນ ທັງຂອງເຊດ ແລະ ຂອງກາອິນ.

ລຳດັບເຊື້ອສາຍໃນບົດທີສີ່ແລະຫ້າໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໂດຍມີຂີ້ສະຫຼຸບຂອງສາຍຕະກູນ ຊຶ່ງກໍ່ຄືໂນອາ. ໃນອາເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດ ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍຮຸ້ງກິນນ້ຳ. ອັບຣາມເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກຄັດເລືອກ ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍພິທີສີນັດ. ພັນທະສັນຍາທັງສອງນັ້ນຖືກຜູກພັນເຂົ້າກັນຢູ່ສະເໝີ, ແລະໃນປະຖົມມະການບົດທີສີ່ເອັດ, ບ່ອນທີ່ເຮົາພົບເຫັນຫໍບາເບນທັນທີຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໃນສະໄໝໂນອາ, ນັ້ນແມ່ນບ່ອນທີ່ລຳດັບເຊື້ອສາຍທຶນຳໄປສູ່ອັບຣາມໄດ້ຖືກຈັດວາງໄວ້. ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນມີສີ່ວິວອາຍຸ ບໍ່ແມ່ນແບດ. ໃນຂໍ້ຄວາມທຶນຳໄປສູ່ອັບຣາມ ແລະໃນຂໍ້ຄວາມທຶນຳໄປສູ່ໂນອາ ພັນທະສັນຍາແຫ່ງໂນອາ ແລະພັນທະສັນຍາແຫ່ງອັບຣາມໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນ.

ໃນຂໍ້ຄວາມຈາກບົດທີສີ່ເອັດທີ່ກ່າວເຖິງປະຊາຊົນທີ່ຖືກຊົງເລືອກ ພວກເຮົາພົບວ່າ ສອງວິວຄົນໃນບັນດາວິວຄົນເຫຼົ່ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

ແລະ ເອເບີໄດ້ມີວິວິດຢູ່ສາມສົບປີ ແລະໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດ ເປເລກ; ແລະ ເອເບີ ໄດ້ມີວິວິດຢູ່ຫຼັງຈາກໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດ ເປເລກ ອີກສີ່ອັນສາມສົບປີ ແລະໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດ ແລະ ທິດາ. ແລະ ເປເລກ ໄດ້ມີວິວິດຢູ່ສາມສົບປີ ແລະໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດ ເຮອ, ປະຖົມມະການ 11:16–19.

ການອ້າງເຖິງເອເບີ ແມ່ນການອ້າງເຖິງຄຳພາສາເຮັບເຮີເບີນຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງຕໍ່ມາໄດ້ຖືກຈຳແນກວ່າເປັນຄຳພາສາເຮັບເຮີ "Hebrew." ໃນລຳດັບເຊື້ອສາຍຂອງປະຊາຊົນທີ່ຖືກຊົງເລືອກ, ໃນບັນດາຜູ້ສີ່ວິວອາຍຸສົບຄົນ ມີຜູ້ໜຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ Hebrew, ຊຶ່ງເປັນຊື່ທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ຖືກຊົງເລືອກຈະຖືກຮູ້ຈັກ. ໃນສາມຂໍ້ຄວາມຄຳພີໄດ້ໃຊ້ເອເບີ ແລະ ເປເລກ ເພື່ອໝາຍກຳນົດຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເຊື້ອຊາດເຮັບເຮີທີ່ຖືກຊົງເລືອກ. ເອເບີ ໝາຍເຖິງ "ການຂ້າມຜ່ານ" ຫຼື

“ຜູ້ທີ່ຂ້າມຜ່ານ” ແລະເປັນຮາກຂອງຄຳວ່າ “Hebrew.”

ອັບຣາມເປັນສັນຍາລັກຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຂ້າມອອກຈາກບາບໂລນໄປສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. “Peleg” ໝາຍເຖິງ “ການແບ່ງອອກ” ຫຼື “ການແຍກອອກ,” ດັ່ງທີ່ອ້າງເຖິງໃນ Genesis 10:25, ບ່ອນທີ່ໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າໃນສະໄໝຂອງເປເລກ “ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກແບ່ງອອກ.”

ເອເບີ ແລະ ເປເລກ ເປັນຕົວແທນຂອງການແບ່ງແຍກໃນຄຳພະຍາກອນ

ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະແບ່ງແຍກພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ລຳດັບເຊື້ອສາຍຂອງໂນອາໄດໃຫ້ກຳເນີດສອງສາຍ ສາຍລະແປດ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສອງຊຸດ

ຊຸດລະສົບຄົນ, ເໝືອນດັ່ງ 430 ປີໃນອີຢິບ. ລຳດັບເຊື້ອສາຍໃນ ປະຖົມມະການ 11 ນັ້ນ ຖືກສະແດງໂດຍສົບ

ບໍ່ແມ່ນແປດ, ເພາະວ່ານັ້ນເປັນລຳດັບເຊື້ອສາຍຂອງຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ.

ຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກນັ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງກຸ່ມ ກຸ່ມລະຫ້າ,

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສອດຄ່ອງກັບຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາລີສົບຄົນ,

ຊຶ່ງເປັນຄຳອຸປະມາກ່ຽວກັບຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນລຳດັບເຊື້ອສາຍຂອງປະຊາຊົນທີ່ຖືກຄັດເລືອກນັ້ນ, ຊື່ຂອງເປເລກ

ແລະການສຳເລັດຜົນທາງປະຫວັດສາດຂອງລາວ ເປັນຕົວແທນຂອງການແບ່ງແຍກຄົນສອງພວກ,

ຄົນພວກພົມມະຈາລີທີ່ສະຫລາດ ຫຼືພວກພົມມະຈາລີທີ່ໃຈຈ້າ, ໃນຈຸດນັ້ນເອງຂອງປະຫວັດສາດພຣະຄຳພີ

ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກແບ່ງອອກຢູ່ຫຼັກບາບ. ໃນບັນຊີລາຍຊື່ສົບຄົນນັ້ນ, ເປເລກແມ່ນຄົນທີ່ຫ້າ,

ເພາະນັ້ນແມ່ນຈຸດກາງຂອງສົບ. ເອເບີ ຊາວເຮັບເຮີ, ຜູ້ທີ່ອັບຣາມເປັນຕົວແບບ

ເປັນຕົວແທນຂອງພົມມະຈາລີທີ່ໃຈຈ້າຜູ້ຂ້າມຜ່ານ ແລະກາຍເປັນພົມມະຈາລີທີ່ສະຫລາດ

ເມື່ອຄົນສອງພວກນັ້ນຖືກແບ່ງອອກໃນສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ. ເອເບີ,

ຜູ້ເປັນຊາວເຮັບເຮີຄົນທຳອິດໃນນາມ, ເປັນຕົວແທນຂອງອັບຣາມ,

ຜູ້ເປັນຊາວເຮັບເຮີຄົນທຳອິດໂດຍພັນທະສັນຍາ.

ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອົນອັບຣາມໃຫ້ອອກມາຈາກບາບໂລນ,

ນັ້ນເປັນຕົວແບບຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ,

ຊຶ່ງເປັນການປະທານອຳນາດແກ່ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງ,

ຜູ້ຮຽກເອົນບັນດາຊາຍແລະຍິງໃຫ້ອອກມາຈາກບາບໂລນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາລີສົບຄົນ ຖືກນຳສະເໜີໂດຍມີ Eber ແລະ Peleg

ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຊົງເອົນໃຫ້ອອກມາ ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະແບ່ງຂອງ Peleg

ຈະປົດປະຕູແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ. ໃນຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນ Eber ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ອີກ 430

ປີຫຼັງຈາກ Peleg, ແລະຈາກນັ້ນ Peleg ມີຊີວິດຢູ່ 30 ປີ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພັນທະສັນຍາສາມຊັ້ນຂອງ

Abram ຖືກນຳສະເໜີໂດຍ Eber ແລະ Peleg. Abram, ດັ່ງ Eber ແລະ Peleg,

ເປັນເສັ້ນແບ່ງລະຫວ່າງຄົນສອງຈຳພວກ. ການເພີ່ມຂອງ Paul ເຂົ້າໃນຄຳພະຍາກອນຂອງ Abram

ແມ່ນການເພີ່ມຂອງ Peleg ເຂົ້າໃນຄຳພະຍາກອນຂອງ Eber. Eber ປະກາດ 400 ປີ, ແຕ່ Peleg ໄດ້ລະບຸ 430

ປີ. ດັ່ງນັ້ນ Peleg ຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ Paul, ແລະການເພີ່ມຂອງ Paul ອີກ 30 ປີເຂົ້າໃນ 400 ປີ,

ແລະພັນທະກົດຂອງ Paul ແມ່ນເພື່ອລະບຸ Peleg ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. “Peleg”

ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ Paul ໄດ້ລະບຸນັ້ນ

ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການແບ່ງແຍກຂອງຊາດຈາກຕົວອັກສອນໄປສູ່ຜ່າຍວົນຍານ.

ຈາກ ເຊມ ຫາ ເປເລກ ມີຜູ້ສົບຊາຍສາຍຕະກູນຫ້າຊົວຄົນ, ແລະຈາກ ຣູ ຫາ ອັບຣາມ

ກໍ່ມີຫ້າຊົວຄົນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ແລະພຣະອົງຕັດແກ່ອັບຮາມວ່າ, ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ແນ່ນອນວ່າ  
ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕ່າງດ້ວຍໃນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງເຂົາ, ແລະຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ;  
ແລະພວກເຂົາຈະບິບບັງຄັບເຂົາເປັນເວລາສີ່ສິບປີ. ປະຖົມມະການ 15:13.

ບັດນີ້ ພຣະສັນຍາທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກປະທານແກ່ອັບຮາມ ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ,  
“ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍທັງຫຼາຍ,” ເໝືອນດັ່ງກ່າວເຖິງຫຼາຍຄົນ; ແຕ່ເໝືອນດັ່ງກ່າວເຖິງຄົນຜູ້ດຽວວ່າ,  
“ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ,” ຄືພຣະຄຣິດ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ  
ພຣະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຍືນຍົນໄວ້ກ່ອນແລ້ວໃນພຣະຄຣິດນັ້ນ  
ພຣະບັນຍັດຊົງມາພາຍຫຼັງສີ່ສິບສາມສິບປີ ຈະລົບລ້າງບໍ່ໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພຣະສັນຍານັ້ນເປັນໄມຄະ.  
ເພາະຖ້າມີຮ່າງໄດ້ມາໂດຍພຣະບັນຍັດ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ມາໂດຍພຣະສັນຍາອີກຕື່ມ;  
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານມັນແກ່ອັບຮາມໂດຍພຣະສັນຍາ. ຄາລາຕາຍ 3:16–18.

### ອາຍຸສາມສິບປີ

ພຣະເຢຊູມີພຣະຊົນມາຍຸສາມສິບພັນສາ ເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມພຣະລາຊກິດຂອງພຣະອົງ.

ແລະພຣະເຢຊູຂອງ ເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມພຣະລາຊກິດນັ້ນ ມີພຣະຊົນມາຍຸປະມານສາມສິບປີ,  
ຕາມທີ່ຄົນທັງຫຼາຍເຂົ້າໃຈກັນ ພຣະອົງເປັນບຸດຂອງໂຢເຊບ, ຊຶ່ງເປັນບຸດຂອງເຮລີ. ລູກາ 3:23.

ໂຢເຊບບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຮັບໃຊ້ຟາໂຣໃນປະເທດເອຢິບເມື່ອລາວມີອາຍຸສາມສິບປີ.

ແລະ ໂຢເຊບ ມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອທ່ານໄດ້ຍືນຍົງຕາມຟາໂຣ ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ. ແລະ ໂຢເຊບ  
ໄດ້ອອກໄປຈາກພຣະພັກຂອງຟາໂຣ ແລະ ໄດ້ໄປທີ່ແຜ່ນດິນເອຢິບທັງໝົດ. ປະຖົມມະການ 41:46.

ສາດສະດາເອເຊກຽນມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອທ່ານເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງທ່ານ,  
ແລະພັນທະກິດຂອງທ່ານໄດ້ດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາຊາວສອງປີ.

ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ສາມສິບ, ໃນເດືອນທີສີ່, ໃນວັນທີຫ້າຂອງເດືອນ,  
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ມາກາງພວກເຊື້ອເລີຍຢູ່ຮົມແມ່ນ້ຳເຄບາ, ຟ້າສະຫວັນກໍຖືກເປີດອອກ,  
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນິຕິທັງຫຼາຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ເອເຊກຽນ 1:1.

ເອເຊກຽນມີການອ້າງອີງທາງປະຫວັດສາດພາຍໃນບັນດາຂໍ້ຂຽນຂອງທ່ານຫຼາຍກວ່າສາດສະດາຜູ້ໃດທັງສົນ.  
ໃນຂໍ້ຂຽນຂອງເອເຊກຽນມີການອ້າງອີງໂດຍກົງສູ່ສາມແຫ່ງເຖິງວັນເວລາທີ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ,  
ແລະໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ບັນດານັກວິຊາການພຣະຄຳພີແລະນັກປະຫວັດສາດກໍຍືນຍົນວ່າ  
ພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ກິນເວລາຊາວສອງປີ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ  
ຊາວສອງເປັນສັນຍະລັກຂອງໜຶ່ງແສນສີ່ຫຼ້າສິບພັນ.

ກະສັດດາວິດມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຄອງລາດ ແລະພຣະອົງໄດ້ຄອງລາດເປັນເວລາສີ່ສິບປີ.

ດາວິດມີອາຍຸສາມສິບປີເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຄອງລາດ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຄອງລາດຢູ່ສີ່ສິບປີ. ໃນເຮັບໂຣນ  
ພຣະອົງໄດ້ຄອງຢູ່ດາເຈດປີກັບຫົກເດືອນ; ແລະໃນເຢຣູຊາເລັມ  
ພຣະອົງໄດ້ຄອງອີສຣາເອນແລະຢູດາທັງໝົດ ສາມສິບສາມປີ. 2 ຊາມເຣອນ 5:4, 5.

ການຄອບຄອງລາດຂອງດາວິດເປັນເວລາສີ່ສິບປີນັ້ນເປັນຕົວເລກເຊິ່ງສັນຍະລັກ, ແລະໄລຍະເວລາ 40  
ນັ້ນກໍເປັນເຊັ່ນດຽວກັບ 430 ປີຂອງອັບຮາມແລະໂບໂລ, ເພາະວ່າ 40 ປີນັ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນ (7  
ປີເຄີຽ ແລະ 33 ປີ). ສອງໄລຍະຂອງການຄອບຄອງຄົບ 40  
ປີຂອງດາວິດນັ້ນຍັງມີບົດສະນາເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນເພີ່ມເຂົ້າອີກ,  
ເພາະພະຍານອີກແຫ່ງໜຶ່ງໃນພຣະຄຳພີໄດ້ບັນທຶກສອງໄລຍະນັ້ນໄວ້ເປັນຈັດປີ ແລະ ສາມສິບສາມປີ.

ຫົກເດືອນທີ່ເພີ່ມເຂົ້າມາໃນພຣະທຳຊາມູນສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຫຍັງ, ແລະ 7.5 ກັບ 33 ຈົ່ງເທົ່າກັບ 40 ໄດ້ແນວໃດ? ມີການທັບຊ້ອນກັນຢູ່ຫົກເດືອນ ຊົງຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ແລະວັນເວລາທີ່ດາວວິດຄອງລາດເໜືອສີສາເອນນັ້ນເປັນສີສິບປີ. ພຣະອົງໄດ້ຄອງລາດຢູ່ເຮັບໂຮນເຈັດປີ, ແລະໄດ້ຄອງລາດຢູ່ເຮັດຊາເລັ່ມສາມສິບສາມປີ. 1 ກະສັດ 2:11

22 ເປັນຈຳນວນເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກ

ແທນການປະສົມປະສານຂອງຄວາມເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງເອເຊກຽນໄດ້ດຳເນີນເປັນເວລາຊາວສອງປີ.

ສິບສີ່ຂອງໂຢເຊບຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງ ຄືເຈັດປີແລະເຈັດປີ, ອາທິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຄຣິດຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງທີ່ເທົ່າກັນ ຄື 1260 ວັນ, ແລະ ການປົກຄອງສິບປີຂອງດາວວິດກໍຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງ, ພ້ອມທັງມີສັນຍະລັກເພີ່ມອີກປະການໜຶ່ງທີ່ເຊື່ອມສອງຊ່ວງນັ້ນເຂົ້າດ້ວຍກັນ.

ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ພະຍາກອນ, ພຣະປະໂຣຫິດ ແລະ ພຣະມະຫາກະສັດ. ໃນວາລະສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຈະຍົກຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີໄຊຊະນະຂຶ້ນເປັນທຸງໝາຍ, ແລະ ຄຣິດຕະຈັກນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພຣະຄຣິດ, ຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ພະຍາກອນ, ພຣະປະໂຣຫິດ ແລະ ພຣະມະຫາກະສັດ ຜູ້ຊົງໄດ້ຮວມພຣະທຳມະຊາດພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເຂົ້າກັບມະນຸດ ອັນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເອເຊກຽນ ຜູ້ພະຍາກອນ, ໂຢເຊັບ ພຣະປະໂຣຫິດ ແລະ ດາວວິດ ພຣະມະຫາກະສັດ. ສັນຍະລັກທັງສີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ຊອບທຳສາມຄົນໃນເຕົາໄຟທີ່ຖືກເຜົາໃຫ້ຮ້ອນກວ່າປົກກະຕິເຈັດເທົ່າ, ແລ້ວອົງທີ່ສືບຮັບກິດຂຶ້ນ, ແລະ ພຣະອົງກໍເປັນດັ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ທົ່ວໂລກທັງໝົດຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນພິທີສະເຫຼີມສະຫຼອງຮູບຄຳຂອງເນບູກາດເນັດຊາ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຫັນຄຣິດຕະຈັກທີ່ມີໄຊຊະນະ ອັນປະກອບຂຶ້ນດ້ວຍຜູ້ພະຍາກອນມະນຸດຄົນໜຶ່ງ, ພຣະປະໂຣຫິດມະນຸດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ພຣະມະຫາກະສັດມະນຸດຄົນໜຶ່ງ, ຊົງຖືກຄຳຈຸນໂດຍພຣະບຸກຄົນຜ່າຍພຣະເຈົ້າອົງທີ່ສີ່.

“ຊາຕານໄດ້ຈັບໂລກໄວ້ເປັນເຊື້ອ. ມັນໄດ້ນຳເອົາວັນຊະບາຕຂອງຮູບເຄົາລົບໜຶ່ງເຂົ້າມາ ໂດຍເຮັດໃຫ້ເຫັນບານປະໜັງວ່າວັນນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ. ມັນໄດ້ລັກເອົາການຄາລະວະບູຊາຂອງໂລກຄຣິດສະຕຽນໃຫ້ເຫັນອອກຈາກວັນຊະບາຕຂອງພຣະອົງເຈົ້າ ໄປສູ່ວັນຊະບາຕຂອງຮູບເຄົາລົບນີ້. ໂລກໄດ້ກັມກາບຕາປະເພນີໜຶ່ງ ຕາມນິຍົມທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ. ດັ່ງທີ່ເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ຕັ້ງຮູບຄຳຂອງຕົນຂຶ້ນໃນທັງດູຮາ ແລະໄດ້ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນສູງສົ່ງສັນໃດ ຊາຕານກໍຍົກຕົນເອງຂຶ້ນໃນວັນຊະບາຕາບອມນີ້ນັ້ນ ຊົງສຳລັບວັນນີ້ມັນໄດ້ລັກເອົາເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງສະຫວັນມາໃສ່.” Review and Herald, March 8, 1898.

## ເລກສີ່

ໃນລະດັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ສີສິບເປັນໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສີ່ອ້ຍຂອງອັບຮາມ, ແລະ ສີ່ກໍເປັນໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສີ່ສິບ. ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນໃດໆກໍຕາມທີ່ພົບໃນຈຳນວນສີ່ ຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບສັນຍະລັກຂອງສີ່ສິບ, ເຊິ່ງໃນທາງກັບກັນກໍຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບສັນຍະລັກຂອງສີ່ອ້ຍ. ໃນບໍລິບົດນີ້, ຈຳນວນສີ່ກໍເປັນຕົວແທນຂອງ “ທົ່ວໂລກ,” ອັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຄົ້ນເຄີຍ, ແຕ່ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງ “ການດຳເນີນໄປເປັນລຳດັບ” ແລະ ໃນບາງບໍລິບົດ ຍັງໝາຍເຖິງ “ການທຳລາຍທີ່ອ້ອຍໆດຳເນີນໄປ” ອີກດ້ວຍ.

ສຽງແກອັນດັບສືບການທຳອິດໃນບັນດາສຽງແກຈັດປະການ  
ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການທຳລາຍອານາຈັກໂຮມຕາເວັນຕົກຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ.  
ອານາຈັກໂຮມຕາເວັນອອກໃນນະຄອນຄອນສະຕານຕິນເປັນ  
ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຍອມຈຳນັນຕໍ່ສຸດຕານອົດໂຕມັນສອງ. ບັນທັດເໜືອບັນທັດ  
ອານາຈັກໂຮມຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໄດ້ແຕກສະລາຍລົງຢ່າງຄ່ອຍໆຕະຫຼອດສະຖວັງເວລາ  
ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສຽງແກສືບການ  
ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຖືກໂຄ່ນລົງໂດຍອົດສະລາມໃນສຽງແກປະການທຶກ້ແລະທຶກ. ຮ່ວມກັນແລ້ວ  
ສອງແນວນຳຊື່ບອກເຖິງການລົ້ມສະລາຍຂອງອານາຈັກໂຮມຕະຫຼອດສະຖວັງອາຍຸຂອງສຽງແກ,  
ໃນຂະນະທີ່ສົງຄາມກັບອົດສະລາມທຶກະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນ ນຳໄປສູ່ຄວາມຟື້ນຟູສຸດທ້າຍ  
ເມື່ອສຸດຕານສອງແຫ່ງອົດສະລາມໄດ້ຖືກອຳນາດສູງສຸດເໜືອອານາຈັກ. ປະຫວັດສາດຂອງຕາເວັນຕົກແລະຕາ  
ເວັນອອກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນດ້ວຍການແບ່ງຈັກກະພັດໂດຍຄອນສະຕານຕິນ ໃນຄ.ສ. 330.

ແກສັງສິອັນຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 330,  
ແລະແກທຶກ້ແລະທຶກເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດທຶກ້ໂຮມຕາເວັນອອກລົ້ມລົງ,  
ຊຶ່ງໂຮມຕາເວັນອອກກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຊັນກັນໃນປີ 330. ທັງໂຮມຕາເວັນອອກແລະໂຮມຕາເວັນຕົກຕ່າງກໍມີສ່ວນ  
ຮ່ວມໃນການສະຖາປະນາອຳນາດສັນຕະປາບາໃຫ້ຂັ້ນຄອງບັນລັງຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃນປີ 538, ດັ່ງນັ້ນ  
ສອງເສັ້ນຂອງຕາເວັນຕົກແລະຕາເວັນອອກຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງເຂົ້າສອງອັນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ,  
ຜູ້ຊຶ່ງຈະນຳອຳນາດສັນຕະປາບາກັບຄືນສູ່ບັນລັງອີກຄັ້ງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ.  
ໂຮມຕາເວັນຕົກເປັນສັນຍະລັກຂອງການໃຊ້ອຳນາດຂອງສາສະໜາໃນຄວາມສຳພັນເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນ  
ແລະໂຮມຕາເວັນອອກເປັນສັນຍະລັກຂອງການໃຊ້ອຳນາດຂອງລັດ.

ພາຍໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກແລະໂຮມຕາເວັນອອກ,  
ປະຫວັດສາດຂອງໂຮມພາບະປາຖືກນຳສະເໜີໄວ້. ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກສາວົກ,  
ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍເອເຟໄຊ, ຄຣິສຕະຈັກສາມແຫ່ງທຳອິດນຳໄປສູ່ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງທີສີ່,  
ຊຶ່ງຄືອຳນາດພາບະປາຕັ້ງແຕ່ ຄ.ສ. 538 ຈົນເຖິງ 1798. ໃນພຣະນິມົດບົດທີ 13,  
ອຳນາດພາບະປາຖືກລະບຸວ່າປົກຄອງເປັນເວລາ 42 ເດືອນ, ຫຼັງຈາກບາດແຜຮ້າຍແຮງຂອງມັນໃນປີ 1798  
ໄດ້ຮັບການບິນປົວໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ. "ເວລາບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ" ຫຼັງຈາກ 1844, ດັ່ງນັ້ນ ສີລິບສອງເດືອນຈຶ່ງເປັນ  
ສັນຍາລັກຂອງໄລຍະແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຕັ້ງແຕ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຈົນກວ່າມີຄຳເອນຈະລຸກຂຶ້ນ.  
ພວກຜູ້ບຸກເບີກເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ, ຕາປະທັບ, ແລະແກດດັງ  
ເປັນຕົວແທນຂອງສາມເສັ້ນຂອງປະຫວັດສາດທີ່ດຳເນີນຂະໜານກັນ.  
ການນຳພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກມາວາງທັບເທິງເສັ້ນຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ  
ແລະເສັ້ນຂອງໂຮມພາບະປາ ບໍ່ແມ່ນການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນທີ່ພວກມັນເລີ່ມໂຮດນຳໃຊ້,  
ແຕ່ແທ້ໆກໍມີການກັບຂັດແຍ້ງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະຖາປະນາໄວ້ແຕ່ປະການໃດ.

ເສັ້ນຕ່ເສັ້ນ ແກຣງທຳອິດສີອັນຕ້ອງຖືກນຳໄປວາງທັບໃສ່ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກແທນໂດຍແກຣງທຶກ້ແລະທຶກ,  
ແລ້ວຈຶ່ງເປັນເສັ້ນຂອງຄຣິສຕະຈັກສາມແຫ່ງທຳອິດທີ່ນຳໄປສູ່ໄລຍະແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງສັນຕະປາບາທີ່ຖືກແ  
ທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງທີສີ່. ແກຣງສີອັນໃນເສັ້ນທຳອິດ, ສຸດຕານສອງໃນເສັ້ນທີສອງ,  
ແລະຄຣິສຕະຈັກສີ່ແຫ່ງໃນເສັ້ນທີສາມ. ຈຳນວນ "ສີ່" ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມທົ່ວໂລກ,  
ແຕ່ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການທຳລາຍຢ່າງເປັນລຳດັບ ບໍ່ວ່າຈະເປັນອຳນາດຜ່າຍພົນລະເຮືອນ ຫຼື  
ອຳນາດຜ່າຍສາສະໜາ. ສິ່ງທີ່ມັນເປັນຕົວແທນນັ້ນ ຖືກກຳນົດໂດຍບໍລິບົດ.

ໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ ອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາຈະຖືກຟື້ນຄືນອີກ.  
ໃນຄັ້ງທຳອິດທີ່ອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາ  
ໄດ້ມີຊ່ວງເວລາການຕຽມການເປັນເວລາສາມສິບປີ. ໃນສີ່ຄຣິສຕະຈັກທຳອິດ ຄຣິສຕະຈັກທີສີ່ແມ່ນສັນຕະປາບາ

ແລະຄຣິສຕະຈັກທຳອິດແມ່ນພວກສາວົກ ຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍເມືອງເອເຟໂຊ.  
ສາມຊົວອາຍຸທຳອິດຂອງຄຣິສຕະຈັກຄຣິດສະຕຽນໄດ້ນຳໄປສູ່ຄຣິສຕະຈັກທິສະຕີ ທຸຍາທຣາ ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍ  
ເຢເຊບຸນ. ເມື່ອທ່ານມາເຖິງທຸຍາທຣາ ໃນປີ 538  
ໄດ້ມີການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດຢູ່ທຶນສະພາເມືອງອໍລິອັງ  
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊື່ປຶ້ມເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ເມື່ອບາດແຜຮ້າຍເຖິງຕາຍໃນປີ 1798  
ໄດ້ຮັບການຮັກສາຫາຍ.

ປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ  
ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກສີເຫຼັກທຳອິດ. ຄຣິສຕະຈັກທິສະຕີ ທຸຍາທຣາ ແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດ  
ແລະການຂົ່ມເຫັງໂດຍສັນຕະປາບາທິຕາມມາຫຼັງຈາກນັ້ນ. ຄຣິສຕະຈັກທຳອິດຄື ເອເຟໂຊ  
ຄຣິສຕະຈັກຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮັກຄັ້ງທຳອິດຂອງຕົນ  
ໄດ້ໄປຮອດໃນຕອນສຸດຂອງການທຳລາຍແບບກ້າວໜ້າສີຂຽວ ຄື ທຶກົດໝາຍວັນອາທິດແຫ່ງທຸຍາທຣາ.  
ຊົວອາຍຸຄົນຮຸ່ນທຶນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດແຫ່ງທຸຍາທຣາ ແມ່ນຄົນຮຸ່ນທຶສາມຂອງ ເຟຣີກາໂມສ. ທຸຍາທຣາ  
ເປັນຕົວແທນຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດຈົນເຖິງການປົດປະຕູແຫ່ງພຣະຄຸນ, ແລະ ເຟຣີກາໂມສ  
ເປັນຕົວແທນຂອງການປະນີປະນອມຂອງຄົນຮຸ່ນທຶສາມ ຊຶ່ງຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບ ທຸຍາທຣາ. ຄົນຮຸ່ນທຶສາມຂອງ  
ເຟຣີກາໂມສ ແລະການປະນີປະນອມທີ່ມັນເປັນຕົວແທນ ໄດ້ສຳເລັດຄັ້ງທຳອິດໃນສະໄໝຂອງ Constantine,  
ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ອອກກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດທີ່ສຸດໃນປີ 321. ສະຫະລັດເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເປັນລູກແກະແຫ່ງ  
ເອເຟໂຊ, ແຕ່ເມື່ອມັນນຳ ທຸຍາທຣາ ກັບຄືນໄປສູ່ບັນລັງອີກຄັ້ງ ມັນກໍ່ເວົ້າດັ່ງມັງກອນ.

ການພິນາດທຶອ່ອຍໆດຳເນີນໄປຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ  
ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກສີເຫຼັກທຳອິດໃນພຣະນິມິດ.  
ການທຳລາຍຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປຂອງອານາຈັກທຶກິນໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ  
ເກີດຂຶ້ນຕະຫຼອດສີ່ຊົວອາຍຸຄົນ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ  
ບ່ອນທີ່ສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກເວົ້າດັ່ງມັງກອນ. ຊົວອາຍຸຄົນສຸດທ້າຍຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍມັງກອນ  
ຊຶ່ງເປັນສັດເລືອຄານ ເໝືອນດັ່ງໃນສວນເອເດນ, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທັງໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແລະ ພຣະເຢຊູ  
ຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊົວອາຍຸຄົນສຸດທ້າຍຂອງອິສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານວ່າ "ຊົວອາຍຸຄົນແຫ່ງງູຟິດ."

ຊົວອາຍຸທຶສີ ແລະ ທຶເປັນອັນສຸດທ້າຍ ແມ່ນຈະເປັນ "ຊົວອາຍຸທຶຖືກເລືອກສັນ"  
ອັນເປັນຕົວແທນຂອງໜັງແຮມສືໜັງສືພັນ, ຫຼືນັກແມ່ນຄູ່ຕັ້ງກັນຂ້າມຂອງມັນ, ຄືຊົວອາຍຸແຫ່ງງູຟິດ.  
ຄົນຈຳພວກໜຶ່ງໄດ້ກໍ່ຮູບລັກຂອງພຣະຄຣິດຂຶ້ນ, ອີກຈຳພວກໜຶ່ງໄດ້ກໍ່ຮູບຂອງສັດຮ້າຍ—ຄື,  
ຊົວອາຍຸແຫ່ງງູຟິດໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໂດຍກົງ ສີເຫຼັກ ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.  
ບໍລິບົດໃນແຕ່ລະບ່ອນອ້າງອີງນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ.

ແຕ່ເມື່ອທ່ານເຫັນພວກຟາຣີສາຍ ແລະ ພວກຊາດູກາຍຫຼາຍຄົນມາຫາພິທີບັບຕິສະມາຂອງທ່ານ  
ທ່ານຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ໂອ ຊາດພັນງູຟິດ,  
ຜູ້ໃດໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າໃຫ້ໝັ້ນຈາກພຣະພິລດທີ່ຈະມາເຖິງ? ມັດທາຍ 3:7

ຖ້າ "ຊາດພັນງູຟິດ" ເປັນພຽງຖ້ອຍຄຳດູກບາງປະການທີ່ເວົ້າເຖິງພຽງບໍ່ກິນກາຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໂຢຮັນບໍ່ມັກ,  
ເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ກ່າວເຖິງສຳນວນນີ້. ແຕ່ທຸກຖ້ອຍຄຳໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງສັກສິດ,  
ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຮັນກຳລັງກຳນົດຄຳເອີ້ນທີ່ຈຳເພາະເຈາະຈົງໃຫ້ແກ່ພວກຊາດູກາຍ ແລະ ຟາຣີຊາຍ.  
ຄຳເອີ້ນນັ້ນຖືກນິຍາມໃນເຊີງຄຳພະຍາກອນໂດຍບໍລິບົດຂອງຂໍ້ຄວາມຕອນທີ່ມັນຖືກກ່າວອອກມາ.  
ໃນຕອນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ໂຢຮັນຖືກລະບຸວ່າກຳລັງປະກອບພັນທະກົດຂອງຕົນ, ແລ້ວພວກຊາດູກາຍ ແລະ  
ຟາຣີຊາຍຈຶ່ງເຂົ້າສູ່ເນື້ອເລືອງ. ໃນຂໍ້ພຣະຄຳເປີດຕົ້ນ ໂຢຮັນຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນຖົນກັ່ນດານ"  
ຂອງອີຊາຍາ.

ໃນວັນເຫຼົ້ານັ້ນ ໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາໄດ້ມາ, ປະກາດຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານແຫ່ງແຂວງຢູດາຍ, ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງກັບໃຈເສຍໃໝ່; ເພາະວ່າອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ."

ເພາະວ່າຜູ້ນີ້ເຜີຍແຜ່ຜູ້ທີ່ສາດສະດາເອຊາຢາໄດ້ກ່າວເຖິງໄວ້ວ່າ,

ສຽງຂອງຜູ້ໜຶ່ງຮ້ອງຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານວ່າ, "ຈົ່ງຕຽມທາງແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົ່ງເຮັດບັນດາທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ຕົງ."

ແລະໂຢຮັນຜູ້ນັ້ນໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າທີ່ເຮັດຈາກຂົນອຸດ ແລະຄາດແອວດ້ວຍໜັງສັດຮອບແອວຂອງຕົນ; ອາຫານຂອງລາວແມ່ນຕົກແຕນ ແລະນ້ຳເຜີ້ປຳ.

ແລ້ວລາວເຢຣຸຊາເລັມ ແລະລາວແຂວງຢູດາຍທັງໝົດ ກັບຄືນທຸກແຫ່ງຮອບແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ໄດ້ອອກໄປຫາລາວ ແລະຮັບບັບຕີສະມາຈາກລາວໃນແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ໂດຍສາລະພາບບາບຂອງຕົນ. ແຕ່ເມື່ອລາວເຫັນພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດກຸກຍຈຳນວນຫຼາຍມາຮັບບັບຕີສະມາຈາກລາວ ລາວໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, "ໂອ ຊົນຊາດກຸກຢູດ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າໃຫ້ໝູ່ພົນຈາກພຣະພໍ່ໂລດທີ່ຈະມານັ້ນ?" ມັດທາຍ 3:2-7

ຊົວອາຍຸຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ຖືກເອີ້ນວ່າ "ຊົວອາຍຸແຫ່ງກຸກຢູດ"

ໂດຍຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ອອກມາຈາກຖິ່ນກັນດານ.

ໂຢຮັນແມ່ນຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ທີ່ໄດ້ສຳເລັດບົດບາດເປັນຜູ້ສຳນຸກຂອງມາລາກີ

ຜູ້ຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບຜູ້ສຳນຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ຜູ້ຊົງກັບມາສຽງໃນຖິ່ນກັນດານຕາມທີ່ອີຊາຢາໄດ້ລະບຸໄວ້.

ຖ້າພວກເຮົາພິຈາລະນາ "ໃບ" ໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກ, ພວກເຮົາຈະພົບວ່າ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງ

"ການປະກາດຕົນ." ການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດຢູ່ກັບອາດາມແລະເອວາ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ໃບເດືອນປົກຄຸມຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງຕົນ. ກ່ອນໜ້ານັ້ນ

ພວກເຂົາໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ເສື້ອຜ້າແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ແຕ່ເມື່ອສົງຄາມໂຫຍໄປ,

ພວກເຂົາກໍ່ຕະຫຼົກວ່າ ຕົນເອງເປັນຊາວລາໂອດຕິກຍທີ່ເປື້ອຍກາຍ, ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າ

ສົງຄາມຕົນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດກໍາການຫຼົ້ມຢູ່ຫຼັງ "ໃບແຫ່ງການປະກາດຕົນ," ແລະທຸກສິ່ງກໍ່ຈະດີເື່ອງ.

ຕໍ່ມາອີກໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ, ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕົນໂດຍກົງຕໍ່ພວກຢິວລາໂອດຕິກຍທີ່ໄວ້ວາງໃຈວ່າ

ສາຍເລືອດຂອງອັບຣາຮາມຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກຕົນພົ້ນລອດ, ເພາະຄວາມທະນຶ່ງຕົນຂອງພວກເຂົານັ້ນ

ເປັນພຽງແຕ່ໃບອັນຫວ່າງເປົ່າແຫ່ງການປະກາດຕົນເທົ່ານັ້ນ. ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງບຸກຄົນ ເປັນຕົວແທນວ່າ

ຜູ້ນັ້ນເປັນໃຜ.

ຕົນໄມ້ເປັນສັນຍະລັກຂອງມະນຸດແລະຂອງອານາຈັກຕ່າງໆ, ແລະຜົນ, ກົງ, ເມັດພັນ, ດິນ, ນ້ຳ, ຮາກ

ແລະແນ່ນອນ ໃບ ລ້ວນແຕ່ເປັນສັນຍະລັກພະຍາກອນຈຳເພາະໃນຕົວຂອງມັນເອງ, ແຕ່ຄວາມຈິງແຕ່ລະປະການ

ເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນເຊື່ອມໂຍງກັບສັນຍະລັກອື່ນໆທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນແນວຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ສັນຍະລັກພະຍາ

ກອນທັງຫຼາຍອັນເປັນສ່ວນປະກອບຂອງ "ຕົ້ນໄມ້." ແນ່ນອນ,

ສັນຍະລັກພະຍາກອນປະການທຳອິດຂອງຕົ້ນໄມ້ກໍ່ຄື

ມັນເປັນຕົວແທນຂອງການທົດສອບແຫ່ງຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງໂຢຮັນຖືກສະແດງອອກໂດຍເສື້ອຜ້າທີ່ລ້າວນຸ່ງ ແລະອາຫານທີ່ລ້າວກິນ.

ອາຫານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ເຊັ່ນ ມານາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ ຫຼື

ເຂົ້າຈີແຫ່ງສະຫວັນໃນຕອນສຸດທ້າຍ ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກິນ.

ອາຫານນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຂໍ້ຄວາມແຫ່ງການທົດສອບທາງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກິນ

ເພາະວ່າມັນເປັນເນື້ອໜັງ ແລະເລືອດຂອງພຣະຄຣິດ. ເສື້ອຜ້າທີ່ໂຢຮັນນຸ່ງ ແລະອາຫານທີ່ລ້າວກິນ

ໄດ້ບົ່ງຊີ້ເຖິງຂໍ້ຄວາມ ແລະຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ຜູ້ໄດ້ຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບພຣະຄຣິດ.



ໂຢຮັນເປັນແບບຢ່າງຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄົນສຸດທ້າຍ ຜູ້ຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບພຣະຄຣິດ  
ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ຜູ້ຈະສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ  
ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ເມື່ອສົງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ພວກຍິງພົມຈາລຶທິງ ຜູ້ຊົງເປັນຊາວລາໂອດິກຍ  
ແລະເປັນຂ່າວລະຄົນເຊັ່ນກັນ ຈະເປັນຕົວແທນຂອງຄົນຮຸ່ນທຣິສູດທ້າຍ  
ຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາອັນຊອບທຳຂອງອັບຣາຮາມ  
ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກຟາຣີສາຍ ແລະພວກຊາດກາຍໄດ້ກະທຳໃນເວລາທີ່ໂຢຮັນບາກົດອອກມາຈາກຖົນກັນດານ.

ໂຢຮັນໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມຂົນອູດ, ແລະຄາດແອວດ້ວຍໜັງສັດທີ່ມີສ່ວນຕ່ຳສຳລັບຜູກເຂົ້າກັບແອກ  
ເໝືອນດັ່ງທີ່ສັດໃນໂຮ່ນາໃຊ້ກັບແອກ. ທ່ານໄດ້ກິນ ແລະດຶງນັ້ນ ຂ່າວສານຂອງທ່ານຈຶ່ງເປັນເລື່ອງຕັກແຕນ,  
ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກອັນໂດດເດັ່ນຂອງອົດສະລາມໃນພຣະຄຳພີ,  
ແລະທ່ານໄດ້ຜະສົມຂ່າວສານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບອົດສະລາມເຂົ້າກັບນ້ຳເຜັງ.

ແລະວົງວານອີສຣາເອນໄດ້ເອີ້ນຊື່ສົງນັ້ນວ່າ ມານາ; ແລະມັນຄ້າຍກັບແມັດຜັກຊີ, ມີສີຂາວ;  
ແລະລົດຊາດຂອງມັນກໍ່ເໝືອນເຂົ້າແຜ່ນທີ່ເຮັດດ້ວຍນ້ຳເຜັງ. ອົບພະຍົບ 16:31.

ມານາເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະມັນມີລົດຊາດດັ່ງນ້ຳເຜັງ,  
ຊຶ່ງພວກຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ຊີ້ວ່າເປັນລົດຊາດຂອງຂ່າວສານທີ່ພວກເຂົາຖືກພັນລະນາວ່າກິນ.  
ໂຢຮັນໄດ້ນຳຂ່າວສານຂອງອົດສະລາມມາ, ດັ່ງທີ່ຖືກພັນລະນາໂດຍຝູງຕັກແຕນ, ແລະເຂັ້ມຂັດໜັງອູດກັບຂົນອູດ.  
ທັງຕັກແຕນແລະອູດລ້ວນເປັນສັນຍາລັກຂອງອົດສະລາມ.  
ຂ່າວສານແຫ່ງອົດສະລາມນັ້ນໄດ້ຖືກປະສົມເຂົ້າກັບຄວາມສ່ອງແຈ້ງແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ  
ຊຶ່ງຖືກພັນລະນາວ່າເປັນ “ນ້ຳເຜັງ.”

ແລ້ວໂຢນາທານໄດ້ກ່າວວ່າ, “ບົດາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ນຳຄວາມລຳບາກມາເຖິງແຜ່ນດິນ;  
ຂໍທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງເບິ່ງເຖິງວ່າ ຕາຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ແຈ້ງສະຫວ່າງຂຶ້ນພຽງໃດ  
ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຊົມນ້ຳເຜັງພຽງເລັກນ້ອຍ.” 1 ຊາມູເອນ 14:29

ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຜູ້ແທນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງອົດສະລາມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ມາຈາກຖົນກັນດານ  
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເອລີຍາ; ແລະໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ກິນນ້ຳເຜັງທົ່ວໄປ, ທ່ານໄດ້ກິນນ້ຳເຜັງບ່າ,  
ເພາະວ່າທ່ານ—ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະຄຣິດ—ບໍ່ໄດ້ຖືກຜົກຜົນໃນສະຖາບັນຕ່າງໆ ຂອງສະໄໝນັ້ນ ຊຶ່ງມີ  
“ນ້ຳເຜັງ” ແຫ່ງຂ່າວສານຂອງພວກເຂົາເອງ ອັນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເຊື້ອແບັງຂອງພວກຟາຣີສີ ແລະ  
ຊາດກາຍ. ໂຢຮັນໄດ້ກິນນ້ຳເຜັງຈາກຖົນກັນດານ, ເພາະທ່ານໄດ້ຖືກຜົກສອນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ  
ຢູ່ນອກສະຖາບັນສາສະໜາຂອງສະໄໝຂອງທ່ານ.  
ສາຍຄາດແອວຕາມແບບຢ່າງໃນຊ່ວງເວລານັ້ນມີກິນໄກບານພັບຢູ່,  
ຊຶ່ງຄົນໜຶ່ງຈະໃຊ້ຜູກເຄື່ອງນຸ່ງຂົນອູດຂອງຕົນໄວ້. ບານພັບນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໂຢຮັນ,  
ຜູ້ເປັນຈຸດຫັນປ່ຽນຈາກສະຖານນະມັດສະການຜ່າຍໂລກ ໄປສູ່ສະຖານນະມັດສະການຜ່າຍສະຫວັນ.

“ສາດສະດາຈານໂຢຮັນເປັນຂໍ້ຊົມຕ່ຳລະຫວ່າງຍຸກການຈັດການສອງຍຸກ.  
ໃນຖານະເປັນຜູ້ແທນຂອງພຣະເຈົ້າ ທ່ານໄດ້ຍື່ນອອກມາເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບໍ  
ນຍັດແລະພວກສາດສະດາກັບຍຸກການຈັດການຄຣິສຕຽນ. ທ່ານເປັນແສງສະຫວ່າງນ້ອຍກວ່າ  
ຊຶ່ງຈະຖືກຕິດຕາມດ້ວຍແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ.  
ຈິດໃຈຂອງໂຢຮັນໄດ້ຮັບການສ່ອງແຈ້ງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ  
ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ສ່ອງແສງແກ່ຊົນຊາດຂອງທ່ານ; ແຕ່ບໍ່ມີແສງອື່ນໃດເຄີຍສ່ອງ ຫຼືຈະສ່ອງອີກ ໃຫ້ແກ່ມະນຸດ  
ຜູ້ຕັກຢູ່ໃນບາບໄດ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດເທົ່າກັບແສງທີ່ເຜ່ອກມາຈາກຄຳສອນແລະແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ,  
ພຣະຄຣິດແລະພັນທະກົດຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ຢ່າງເລືອນລາງ  
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບລ່ວງໜ້າໃນບັນດາເຄື່ອງບຸຊາທີ່ເປັນເງົາ. ແມ່ນແຕ່ໂຢຮັນເອງກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບ

ບຸກຄົນເຖິງຊີວິດອະນາຄົດອັນບໍ່ຮູ້ຕາຍຜ່ານທາງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.” The Desire of Ages, 220.

ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ເປັນດັງບານພັບຂອງໂຢຮັນ

ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນຈຸດພິເສດເຖິງການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງເປັນຈຸດຫັນປ່ຽນ  
ແລະຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍສະຖານທີ່ທີ່ໂຢຮັນກຳລັງໃຫ້ຮັບບັບຕີສະມາ. ສະຖານທີ່ນັ້ນມີຊື່ວ່າ Bethabara  
ໝາຍຄວາມວ່າ “ຈຸດຂ້າມແຜ” ແລະເປັນສະຖານທີ່ນັ້ນເອງທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ຂ້າສູ່ແຜ່ນດິນ  
ແຫ່ງພຣະສັນຍາເມື່ອພວກເຂົາອອກມາຈາກຖິ່ນກັນດານ, ດັ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ຮັດ.

ແນ່ນອນວ່າ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສິນນັ້ນສົມບູນ ຄືຜູ້ທີ່ໂຢຮັນກຳລັງເປັນຕົວແທນ,  
ແຕ່ພວກເຮົາກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູຮັບບັບຕີສະມານັ້ນ  
ຄົນຮຸ່ນນັ້ນແຫຼ່ງພຣະອົງແລະໂຢຮັນໄດ້ເອີ້ນວ່າ “ຊາດພັນູພິດ.”

ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຍົກຍ້ອງພຣະບັນຍັດສົບປະການຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສູງສົ່ງຂຶ້ນ,  
ແລະພຣະອົງໄດ້ດົນໃຈທຸກຖ້ອຍຄຳໃນພຣະຄຳພີ, ດັ່ງນັ້ນ  
ເມື່ອພຣະອົງຊົງເອີ້ນຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງອິດສະຣາເອນໃບຮານວ່າເປັນຊາດພັນູພິດ  
ພຣະອົງຍ່ອມຊົງຮູ້ຢ່າງຖ້ວນຖ້ວນວ່າ  
ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີ່ສອງໄດ້ລະບຸເຖິງການພິພາກສາທີ່ກຳລັງຖືກດຳເນີນຢູ່ໃນຄົນຮຸ່ນທີ່ສາມແລະທີສີ່.

ຊີວິດອາຍຸຮຸ່ນທີສາມ ແລະ ທີ່ສີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການພິພາກສາທີ່ດຳເນີນໄປເປັນລຳດັບ ແລະ  
ສຶບສຽດລົງໃນຊີວິດອາຍຸຮຸ່ນທີສີ່, ຊຶ່ງເປັນຊີວິດອາຍຸຮຸ່ນຂອງພວກພັນູພິດ.  
ພິທີບັບຕີສະມາຂອງພຣະຄຣິດເປັນພາບແທນຂອງ 9/11. ຊີວິດອາຍຸຮຸ່ນເຊເວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິສ  
ຜ່າຍລາໂອດິເກຍ ໄດ້ຢູ່ໃນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງຕົນນັບແຕ່ເວລານັ້ນມາ. ຂ້າວສານຂອງໂຢຮັນທີ່ພິພາກສາຜາຣິສີ  
ແລະ ຊາດກູກາຍ ແມ່ນຂ້າວສານແຫ່ງລາໂອດິເກຍ.

ແຕ່ເມື່ອລາວເຫັນພວກຜາຣິສາຍ ແລະ ພວກຊາດກູກາຍຫຼາຍຄົນມາຫາພິທີບັບຕີສະມາຂອງລາວ,  
ລາວຈຶ່ງເວົ້າແກ່ພວກເຂົາວ່າ,

ໂອ ຊົນຊາດແຫ່ງພັນູພິດ, ໃຜໄດ້ເຄື່ອນພວກເຈົ້າໃຫ້ຫລົບໜີຈາກພຣະພິເລດທິຈະມານັ້ນ?

ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເກີດຜົນທີ່ສົມຄວນແກ່ການກັບໃຈເສຍໃໝ່: ແລະຢ່າຄິດວ່າຈະກ່າວຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກທ່ານວ່າ,  
ພວກເຮົາມີອັບຮາຣາມເປັນບົດາຂອງພວກເຮົາ:

ເພາະເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ  
ພຣະເຈົ້າສາມາດໃຫ້ບັງເກີດບຸດຫຼານແກ່ອັບຮາຣາມຈາກກ້ອນຫີນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້!

ແລະບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ທີ່ຮາກຂອງຕົນໄມ້ແວ້ວ; ເຫດສະນັ້ນ ຕົນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີ  
ກໍຈະຖືກຕັດລົງ ແລະຖືກໂຍນເຂົ້າໃນໄຟ. ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າ  
ໃຫ້ບັບຕີສະມາແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍນ້ຳເພື່ອການກັບໃຈໃໝ່; ແຕ່ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດຕາມຫຼັງຂ້າພະເຈົ້າມາ  
ມີວິດອຳນາດຍິ່ງກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ຈະຖືກປີຂອງພຣະອົງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ສົມຄວນ;  
ພຣະອົງຈະໃຫ້ບັບຕີສະມາແກ່ພວກທ່ານດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະດ້ວຍໄຟ;  
ພັດສາດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ,  
ແລະພຣະອົງຈະຊຳລະລານບວດຂ້າວຂອງພຣະອົງໃຫ້ສະອາດໝົດຈົດ,  
ແລະຈະເກັບຮວບຮວມເຂົ້າສາລີຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃນຍັງ; ແຕ່ແກບນັ້ນ ພຣະອົງຈະເຜົາດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ດັບ.

ແລ້ວພຣະເຢຊູສະເດັດມາຈາກແຂວງກາລິເລ ໄປຫາແມ່ນ້ຳຢ໌ແດນ ຫາໂຢຮັນ  
ເພື່ອຈະຮັບບັບຕີສະມາຈາກທ່ານ. ມັດທາຍ 3:7–13.

ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາຈາກແຂວງຄາລິໂລ,  
ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກເຖິງຈຸດຫັນປ່ຽນອັນສອດຄ້ອງກັບບານເພັດແຫ່ງສາຍຮັດແອວຂອງໂຢຮັນ ແລະ  
ຄວາມໝາຍຂອງເບັດທາບາຣາ. ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງໂຢຮັນໃນການຈັດຕັ້ງມທາງ  
ຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໄປເປັນພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນການຮັບຮອງພັນທະສັນຍາ.  
ສາມສິບປີແຫ່ງການຕັ້ງມພ້ອມໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ສາມປີເຄິ່ງກ່ອນແລະຫຼັງໄມກ້າງແຂນກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ຂ່າວສານຂອງໂຢຮັນເປັນຄຳເຕືອນເຖິງພຣະພິໄລດທຶກຳລັງຈະມາໃນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ  
ຊຶ່ງການທຳລາຍນັ້ນຍັງເປັນພາບແທນຂອງອະວະສານໂລກ ແລະ ໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍດ້ວຍ.  
ຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນນັ້ນໄດ້ຖືກຈັດວາງໄວ້ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງອິດສະລາມ ແລະ  
ມັນໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ຊົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມຜູ້ສັງຂ່າວຂອງມາລາກຜູ້ຈັດຕັ້ງມທາງ  
ແລະ ສຽງໃນຖິ່ນກັນດານຂອງເອຊາຢາ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຂ່າວສານຂອງເອລີຍາດ້ວຍ  
ເພາະວ່າເຄື່ອງໂງ່ຫຼົງຂອງໂຢຮັນສອດຄ້ອງກັບຂອງເອລີຍາ  
ດັ່ງທີ່ຂ່າວສານຂອງໂຢຮັນກໍສອດຄ້ອງກັບຂ່າວສານຂອງເອລີຍາເຊັ່ນດຽວກັນ.

ແລະພະອົງຕັດກັບເຂົ້າທັງຫຼາຍວ່າ, ຊາຍຜູ້ທີ່ຂຶ້ນມາພົບພວກເຈົ້າ  
ແລະບອກຖ້ອຍຄຳເຫຼິ້ນຕົກພວກເຈົ້ານັ້ນ ເປັນຄົນລັກສະນະແນວໃດ? ແລະພວກເຂົາທຸນຕອບພະອົງວ່າ,  
ເພິ່ນເປັນຄົນມີຂົນດົກ ແລະຄາດແອວດ້ວຍສາຍໜັງຮອບບັນແອວຂອງເພິ່ນ. ແລະພະອົງຕັດວ່າ, ນັ້ນຄື  
ເອລີຍາ ຄົນທິດບີ. 2 ກະສັດ 1:7, 8.

ຖ້າພວກເຂົາຈະຖາມເຖິງໂຢຮັນ, ແລະບໍ່ແມ່ນເຖິງເອລີຍາ, ວ່າ "ລາວເປັນຄົນລັກສະນະແນວໃດ?"  
ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບວ່າ "ເປັນຄົນໂງ່ຫຼົງຂົນຫຼາຍ, ແລະຄາດແອວດ້ວຍສາຍໜັງຮອບແອວ."  
ພັນທະກິດທັງໝົດໜຶ່ງເດືອນຂອງໂຢຮັນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນທີຊົ່ວອາຍຸຮຸ່ນສຸດທ້າຍ ແລະ ຮຸ່ນທີສີ່  
ຖືກລະບຸແລະນິຍາມໄວ້ຢ່າງຈົບເຈັ້ງ. ຂ່າວສານເຖິງລາວດີເຊຍທີ່ສົ່ງເຖິງພວກເຂົານັ້ນ  
ໂຈມຕີໂດຍກົງຕໍ່ການອ້າງຕົນວ່າເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ,  
ມັນເຕືອນພວກເຂົາເຖິງພຣະພິໄລດທຶກຳລັງຈະມາ ດັ່ງທີ່ສະແດງໂດຍຂ່າວສານພິພາດລົງໃສ່ຮາກຂອງຕົນໄມ້.  
ຂ່າວສານນັ້ນຍັງລວມເຖິງວ່າ ພຣະຄຣິດຈະຊົງໃຫ້ຂະບວນການທົດສອບທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍໂຢຮັນນັ້ນສຳເລັດລົງ.  
ຕໍ່ມາໃນພຣະທຳມັດທາຍ, ພຣະເຢຊູກໍຊົງເອີ້ນຊາວຢິວວ່າ "ຊົ່ວອາຍຸແຫ່ງພິດ,"  
ແລະພຣະອົງຊົງສືບຕໍ່ແນວຄວາມຄິດນັ້ນຈາກຫົວຂໍ້ຂອງໂຢຮັນເລື່ອງການຕັດຕົນໄມ້ລົງ,  
ແລະຊົງອະທິບາຍເຫດຜົນວ່າເປັນເພາະຫຍັງ.

ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຕົນໄມ້ນັ້ນດີ ແລະຜົນຂອງມັນກໍດີ; ຫຼືດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຕົນໄມ້ນັ້ນເນົາເສຍ  
ແລະຜົນຂອງມັນກໍເນົາເສຍ; ເພາະວ່າຕົນໄມ້ຍ່ອມຖືກຮູ້ຈັກໂດຍຜົນຂອງມັນ. ໂອ ຊາດູພິດເອີຍ,  
ພວກເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວຢູ່ແລ້ວ ຈະກ່າວສົງໄດ້ຢ່າງໃດ?  
ເພາະວ່າບາກຍ່ອມເວົ້າອອກມາຈາກຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງໃຈ. ຄົນດີຍ່ອມນຳສົ່ງດີອອກມາຈາກຄັງອັນດີໃຈ;  
ແລະຄົນຊົ່ວຍ່ອມນຳສົ່ງຊົ່ວອອກມາຈາກຄັງອັນຊົ່ວ. ແຕ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ  
ທຸກຄຳເວົ້າອັນຫາປະໂຫຍດມີໄດ້ທີ່ມະນຸດກ່າວນັ້ນ  
ເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ການເຖິງຄຳເວົ້ານັ້ນໃນວັນແຫ່ງການພິພາກສາ. ເພາະດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າ  
ເຈົ້າຈະຖືກນັບວ່າຊອບທຳ, ແລະດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດ. ມັດທາຍ  
12:33–37<sup>4</sup>

ວັນແຫ່ງການພິພາກສາ ຕາມພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສອງ ຢູ່ໃນຊົ່ວອາຍຸທີສີ່.  
ການພິພາກສານັ້ນຕັ້ງຢູ່ເທິງຂ່າວສານທີ່ເຮົາເວົ້າ, ແລະຂ່າວສານນັ້ນກໍອອກມາຈາກໃຈຂອງເຮົາ.  
ຂ່າວສານທີ່ເຮົາເວົ້ານັ້ນແຫຼະ ເປັນສິ່ງທີ່ຊີ້ບອກວ່າ ເຮົາເປັນ "ຊົ່ວອາຍຸທີ່ຖືກເລືອກ" ຂອງ Peter ຫຼືເປັນ  
"ຊົ່ວອາຍຸແຫ່ງຮ້າຍ." ທັງສອງພວກນີ້ຖືກສຳແດງອອກໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຂະບວນການທົດສອບ  
ເມື່ອພຣະຄຣິດ, ດັ່ງຊາຍຜູ້ກວາດຝຸ່ນ, ຊຳລະພື້ນຂອງພຣະອົງ.

ດັ່ງເຊັ່ນນັ້ນໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາລີສິບຄົນ, ຂ່າວສານນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໃຈຊົ່ວ ຫຼືໂດຍໃຈດີ. ຄຳອ້າງຂອງພຣະຄຣິດຍັງເພີ່ມອີກວ່າ ຊົ່ວອາຍຸແຫ່ງຮ້າຍນີ້ ຊົງເປັນຊົ່ວອາຍຸທຸລີໄລະເປັນຊົ່ວອາຍຸສຸດທ້າຍ ແສວຫາໝາຍສຳຄັນ, ແລະໝາຍສຳຄັນດຽວທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບ ກໍຄືໝາຍສຳຄັນຂອງ Jonah.

ແລ້ວມີພວກອາຈານພຣະບັນຍັດ ແລະພວກພາຣີໄຊຍາຍບາງຄົນຕອບທ່ານວ່າ, ພຣະອາຈານ, ພວກຂ້ານ້ອຍໃຄ່ຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນຈາກທ່ານ. ແຕ່ພຣະອົງຕອບ ແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະຫຼິ້ນຊື່ໃນຊົ່ວອາຍຸນີ້ສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນ; ແລະຈະບໍ່ມີໝາຍສຳຄັນໃດຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ມັນ ນອກຈາກໝາຍສຳຄັນຂອງໂຢນາສຜູ້ພະຍາກອນ. ເພາະວ່າເໝືອນດັ່ງທີ່ໂຢນາສໄດ້ຢູ່ໃນທ້ອງບາໃຫຍ່ສາມວັນສາມຄືນສັນໃດ, ບຸດມະນຸດກໍຈະຢູ່ໃນໃຈກາງຂອງແຜ່ນດິນໂລກສາມວັນສາມຄືນສັນນັ້ນ. ຊາວນິກາເວຈະລຸກຂຶ້ນໃນການພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນຊົ່ວອາຍຸນີ້ ແລະຈະກ່າວໂທດມັນ: ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ກັບໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນການປະກາດຂອງໂຢນາສ; ແລະເບີ້ແມ, ຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າໂຢນາສຢູ່ທຶນ. ພຣະລາຊິນີແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະລຸກຂຶ້ນໃນການພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນຊົ່ວອາຍຸນີ້ ແລະຈະກ່າວໂທດມັນ: ເພາະນາງໄດ້ມາແຕ່ສຸດບາຍແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອຟັງສະຕີບັນຍາຂອງຊາໂລໂມນ; ແລະເບີ້ແມ, ຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຊາໂລໂມນຢູ່ທຶນ. ມັດທາຍ 12:38-42.

ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງຊາວຢິວວ່າເປັນຊົ່ວອາຍຸແຫ່ງພຸດ, ແລະພຣະອົງຊົງໃຊ້ພາບປຽບເຖິງການພິພາກສາ ດັ່ງເຊັ່ນຂ່າວສານຂອງໂຢນາ, ແລະຂ່າວສານແຫ່ງພຣະບັນຍາຂອງຊາໂລໂມນ. ພຣະເຢຊູກຳລັງຊົງຊີ້ບອກໂດຍບໍ່ລົບລົງ, ແລະໂດຍພະຍານສອງຄົນ, ວ່າຊົ່ວອາຍຸແຫ່ງພຸດນັ້ນແມ່ນຊົ່ວອາຍຸທຸລີ, ເພາະວ່າໃນຊົ່ວອາຍຸທຸລີນັ້ນ ການພິພາກສາຈົງສຳເລັດ.

ຜູ້ໜັງແສນສືໝັ້ນສືພັນນັ້ນແມ່ນທຸງສັນຍາ, ຫຼືໝາຍສຳຄັນຂອງວັນສຸດທ້າຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວັນຊະບາຕ. ໝາຍສຳຄັນຂອງໂຢນາແມ່ນໝາຍສຳຄັນຂອງການພົ້ນຄົນຊົ່ວ, ຊົງສຳລັບພວກຢິວໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນ ຄືການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ລົງສຸດໄດ້ສະເດັດລົງມາ ໂດຍຖືກສະແດງເປັນນົກເຂົ້າ. ໂຢນາໝາຍເຖິງ "ນົກເຂົ້າ." ໂຢນາ, ໂຢຮັນຜູ້ເປີດເຜີຍ, ດານເອນ, ໂຢເຊັບ ແລະ ລາຊະໂຮ ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ໜັງແສນສືໝັ້ນສືພັນ, ຜູ້ຖືກພົ້ນຄົນຈາກການເປັນຄົນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນເປັນເວລາສາມມື້ຄົງ. ໃນຈຸດນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຜ່ານຈາກການເປັນລາວດີໂກຍໄປສູ່ການເປັນຟິລາເດລເຟຍ, ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງກາຍເປັນອົງທີ່ແປດຊົງມາຈາກເຈັດ. ໂຢນາເປັນຕົວແທນຂອງບັບຕີສະມາ, ເພາະລາວໄດ້ຖືກໂຍນລົງໃນນ້ຳ ແລະ ໄດ້ຕາຍໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍະລັກ ເມື່ອລາວຖືກບາວານກິນກິນ. ພາຍຫຼັງນັ້ນລາວໄດ້ຖືກພົ້ນຄົນຂຶ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັບໂຢຮັນ ເມື່ອລາວຖືກນຳອອກຈາກນ້ຳມັນຕົ້ມເດືອດ, ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບດານເອນ ເມື່ອລາວຖືກນຳອອກຈາກຖ້ຳສົງໄຕ, ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບໂຢເຊັບ ເມື່ອລາວຖືກນຳອອກຈາກຫຼມ, ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບລາຊະໂຮ, ອັນເປັນການອັດຕາປະທັບແຫ່ງການຜະຈົນອັດສະຈັນໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກຢິວບໍ່ສາມາດເຫັນໝາຍສຳຄັນຂອງໂຢນາ, ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການພົ້ນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ, ໄດ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດຫຼາຍໄປກວ່າທີ່ອັດຕາປະທັບໝາຍສຳຄັນຂອງ 9/11, ຊົງເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງໂຢນາ. ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຫົວຂໍ້ຫຼ້າໜ້າໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ພາລະແຫ່ງຄຳເຕືອນທີ່ບັດນີ້ຈະຕ້ອງມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ແລະຢູ່ໄກ, ຄືຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຶສາມ. ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈຂ່າວສານນີ້ ຈະບໍ່ຖືກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳພາໃຫ້ນຳພາໄປປະຍຸກຕໍ່ໃຊ້ໃນລັກສະນະທີ່ຈະບ່ອນທຳລາຍຮາກຖານ ແລະລືຖອນເສົາຫຼັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ ຊົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວແອດເວນຕິດວັນທີ່ຈັດເປັນຢ່າງທີ່ເຂົາເປັນໃນມື້. ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຄຳອະທິບາຍເປີດເຜີຍອອກຕາມລຳດັບຂອງມັນ

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ກ້າວຫນ້າໄປຕາມແນວແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງ, ເປັນຄວາມຈິງອັນສັກສິດ, ອັນເປັນນິດນຶ່ງໃນມື້. ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານພື້ນດິນນັ້ນມາທົ່ວກ້ວງໃນປະຫວັດຜ່ານມາແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍເຫັນສາຍໄສ້ແຫ່ງຄວາມຈິງໃນຄຳພະຍາກອນ, ໄດ້ຖືກຕຽມພ້ອມໃຫ້ຍອມຮັບແລະເຊື່ອຟັງທຸກລຳແສງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ. ພວກເຂົາໄດ້ອະທິຖານ, ອົດອາຫານ, ຄົ້ນຫາ, ຂຸດຄົ້ນເພື່ອຫາຄວາມຈິງດັ່ງຄົ້ນຫາຊັບສົມບັດທີ່ຊ້ອນຢູ່ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຮົາຮູ້ດີ, ໄດ້ກຳລັງສອນແລະນຳພາພວກເຮົາ. ທິດສະດີຫຼາຍປະການໄດ້ຖືກນຳສະເໜີຂຶ້ນ, ມີຮູບລັກຄ້າຍຄືຄວາມຈິງ, ແຕ່ຖືກປະສົມປົນເປື້ອນດ້ວຍຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ຖືກຕີຄວາມຜິດແລະນຳໄປໃສ່ຜິດ, ຈົນນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດພາດອັນອັນຕະລາຍ. ພວກເຮົາຮູ້ດີຫຼາຍວ່າ ທຸກຈຸດຂອງຄວາມຈິງໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນຢ່າງໃດ, ແລະຕາປະທັບກໍໄດ້ຖືກປະທັບໄວ້ເທິງມັນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະຕະຫຼອດເວລານັ້ນກໍມີສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງຂຶ້ນວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ,' 'ຂ້ອຍມີຄວາມຈິງ; ຈົ່ງຕາມຂ້ອຍມາ.' ແຕ່ຄຳເຕືອນໄດ້ມາວ່າ, 'ຢ່າໄປຕາມພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ແລ່ນໄປເອງ.' (ເບິ່ງ Jeremiah 23:21.)"

"ການຊົງນຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບຳກົດຢ່າງແຈ້ງຊັດ ແລະ ການຊົງສຳແດງຂອງພຣະອົງເຖິງສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງນັ້ນຊ່ວຍອັດສະຈັນຢ່າງຍິ່ງ. ທີ່ລະຊ້ ທີ່ລະຈຸດ ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ. ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງໃນເວລານັ້ນ ກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງໃນວັນນີ້. ແຕ່ສິ່ງທີ່ຫຼາຍກວ່າຍັງບໍ່ຢຸດດັ່ງຂຶ້ນ—'ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າມີແສງສະຫວ່າງໃໝ່.' ແຕ່ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້ໃນແນວຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ບຳກົດອອກໃນການນຳພາພຣະຄຳໄປໃສ່ຢ່າງຜິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າລອຍເຄວງໄປໂດຍບໍ່ມີສະຫຼັກຍົດໜຽວເພື່ອຍຶດໄວ້. ຖ້ານັກສຶກສາພຣະຄຳຈະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໃນການຊົງນຳປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນມາເປັນຂອງຕົນ, ຍ່ອຍຊຶມມັນ, ແລະ ນຳມັນເຂົ້າໄປໃນຊີວິດການປະຕິບັດຂອງຕົນ, ເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະເປັນຊ່ອງທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງທີ່ມີຊີວິດ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕັ້ງຕົນເອງເພື່ອສຶກສາຄົ້ນຫາທິດສະດີໃໝ່ໆ ນັ້ນ ມີການປະສົມປະສານຂອງຄວາມຈິງກັບຄວາມຜິດພາດເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແລະ ຫຼັງຈາກໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໂດດເດັ່ນຂຶ້ນແລ້ວ, ກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຈຸດຕະກຽນອ້ອມຂອງຕົນຈາກແທນບຸຊາອັນສັກສິດ, ແລະ ມັນກໍໄດ້ດັບລົງໃນຄວາມມືດ." Selected Messages, book 2, 103, 104.